

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317218492
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2317218492.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobkyne: J. S., nar. X.X.XXXX, bytom K. XXXX/XX, B., zastúpená: Podhorský & Partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Zámocká č. 36, Bratislava, IČO: 46 962 000, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 1.156,68 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Galanta, č. k. 15C/55/2017-114 zo dňa 18. septembra 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa r u š í a vec sa mu v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni 1.156,68 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 4.10.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a o trovách konania rozhodol tak, že súd žalobkyni priznáva plnú náhradu trov konania.

2. Súd prvej inštancie rozsudok po citovaní § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, § 451 ods. 1 a 2, § 107 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 3 ods. 3 a 5 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, §1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1), 2), § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, vecne odôvodnil tým, že na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že hoci ako listinné dôkazy bola predložená zmluva o revolvingovom úvere, z okolností, za akých bol žalobkyni úver poskytnutý bolo treba dospieť k záveru, že bol poskytnutý klasický úver. Pre revolvingový úver je typické, že dlžníkovi je poskytnutý určitý úverový rámec, v rámci ktorého môže dlžník čerpať peňažné prostriedky (ale aj nemusí) a to až do výšky dohodnutého úverového rámca. Veriteľ tento úver vždy dopĺňa do dohodnutej výšky a úverový vzťah tak môže fungovať dobu neurčitú, pričom najčastejším spôsobom poskytovania revolvingu je prostredníctvom kreditných kariet. V danom prípade bol však žalobkyni úver poskytnutý jednorazovo a v konkrétnej výške.

3. Predmetnú zmluvu teda súd považoval za spotrebiteľskú, na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka. Aj keď predmetná zmluva je zmluva, ktorá vykazuje známky absolútneho obchodu a je potrebné ju posúdiť podľa Obchodného zákonníka, je zároveň zmluvou spotrebiteľskou, a potom normy obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

4. Posúdiac vyššie uvedený obsah zmluvy, súd dospel k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje také dojednanie o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, aké predpokladá zákon o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 Z. z. účinný v čase uzavretia zmluvy. Súd poukazuje na skutočnosť, že je nepostačujúce, ak zo zmluvy vyplýva, že vo výške splátky sú okrem istiny zahrnuté aj úroky, ktoré sú splácané uhrádzaním jednotlivých splátok. Zmluva musí obsahovať

jednoznačné uvedenie termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Termín prvej a poslednej splátky je uvedený len v Oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré však bolo vyhotovené až dodatočne. Avšak dlžník ako spotrebiteľ má právo, už v čase uzatvorenia zmluvy, byť informovaný o termínoch splatnosti jednotlivých splátok. Preto súd dospel k záveru o tom, že úver, ktorý bol žalobkyni poskytnutý, jej bol poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, a to v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Vzhľadom na uvedené žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len to čo od neho dostala. V konaní bolo preukázané že žalobkyni bolo poskytnutých 950,15 eur a splatených 2.106,83 eur, t.j. o 1.156,68 eur viac.

5. K výške RPMN uvedenej v zmluve súd uviedol, že táto je nejednoznačná, nakoľko v zmluve sú uvedené tri výšky RPMN, čo je pre spotrebiteľa zmatečné. Obsah zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný a logicky usporiadaný. Zmluvné dojednanie musí mať dostatočnú veľkosť písma, nesmú byť vo výrazne menšej veľkosti než okolitý text, nesmie byť umiestnený v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru v rámci spotrebiteľských zmlúv dohody zakladajúce zmluvnú pokutu (podobne ako rozhodcovská doložka zásadne nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných obchodných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej) listiny, na ktorej spotrebiteľa pripojuje svoj podpis. Výnimku predstavujú špecifické prípady, kedy sa z povahy veci uplatňuje špecifický režim (uznesenie ÚS ČR 3512/11 zo dňa 11.11.2013). Nejedná sa tu pritom o nič iného, než o rozvedenie povinnosti jednať vo vzťahu k spotrebiteľovi poctivo.

6. K námietke premlčania žalovaného súd uviedol, že žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti aj poskytovanie úverov a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vyťahujúce sa na poskytovanie úverov. V čase uzatvorenia predmetnej zmluvy už niekoľko rokov platila pri spotrebiteľských úveroch úprava vyžadujúca uvádzať RPMN umožňujúcu spotrebiteľom zorientovať sa v ponukách rôznych finančných inštitúcií poskytujúcich úvery a posúdiť výhodnosť poskytnutého úveru. Neuvedenie jednoznačného a zrozumiteľného údaju o RPMN a určenie neprímerane vysokej ceny úveru, nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom. Je dôvodné predpokladať, že žalovaný minimálne vedel, že nedodržaním všetkých zákonných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nastane zákonom predpokladaná sankcia, že veriteľ (žalovaný) nebude môcť od dlžníka (žalobkyne) žiadať úrok z úveru a ani iné poplatky, a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (dolus indirectus, tzv. nepriamy úmysel). So zreteľom na uvedené, súd má za to, že inak trojročná objektívna premlčania doba sa v danom prípade predĺžila na 10 rokov odo dňa keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. V zmysle uvedeného nárok žalobkyne premlčaný nie je, nakoľko vykonaným dokazovaním mal súd za preukázané, že žalobkyňa sa o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jej úkor obohatil, kvalifikovane dozvedela až po dátume 1.2.2017, teda po porade so svojím právnym zástupcom, ktorého si zvolila ešte pred podaním žaloby v danej veci.

7. Vzhľadom na uvedené ako aj vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť uzatvorenej zmluvy, súd podanej žalobe vyhovel v celom rozsahu, nakoľko táto bola podaná dôvodne. V dôsledku toho, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, úver, ktoré bol žalobkyni poskytnutý, jej bol poskytnutý bez úrokov a bez poplatkov, a teda žalobkyňa bola povinná žalovanému vrátiť len to, čo od neho dostala. Rozdiel ktorý vznikol medzi sumou poskytnutou a splatenou je bezdôvodným obohatením vzniknutým na strane žalovaného, ktoré je tento žalobkyni povinný vydať (2.106,83 eur - 950,15 eur = 1.156,68 eur). Okrem uvedenej istiny priznal súd žalobkyni aj nárok na úrok z omeškania v zákonnej výške, nakoľko žalovaný sa do omeškania dostal s vydaním peňažného plnenia.

8. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 255 CSP, podľa ktorého nárok na náhradu trov vznikol žalobkyni ako plne úspešnej strane sporu. Preto súd rozhodol tak ako je uvedené v druhej výrokovej vete tohto rozhodnutia a žalobkyni priznal plnú náhradu trov konania. O výške priznaných trov rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej, samostatným uznesením.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právnej zástupkyne. Odvolanie odôvodnil tým, že v súvislosti s údajom o výške splátky a nerozčleňovaní tohto údaju súd prvej inštancie vychádza z nesprávneho výkladu zákona. Tvrdí, že súdom uvádzané odôvodnenie nemá oporu v žiadnom úmysle zákonodarcu. Ak by súdom tvrdený úmysel zákonodarcu mal byť dôvodom pre uvedenú úpravu, potom postup zákonodarcu pri schválení zákona č. 483/200 I Z. z. dňa

12.10.2017 sa javí nielen pozoruhodne, ale ako spôsob popretia jeho vlastného úmyslu pri ochrane spotrebiteľa. Ak by rozpisovanie splátky malo byť prostriedkom či súčasťou ochrany spotrebiteľa, potom by zmena zákona popieral uvedený účel. Skutočným dôvodom uvedenej zmeny je zosúladienie zákona so smernicou a rešpektovanie rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C 42/15 (ktorý súd prvej inštancie bez akéhokoľvek odôvodnenia nerešpektoval).

10. Podľa uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo 146/2017 : Pokiaľ ide o to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú uzatvorili strany sporu, obsahuje výšku, počet a termíny splátok úrokov a iných poplatkov, je potrebné mať na zreteli, že eurokonformný výklad § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. umožňuje dospieť k záveru, že toto ustanovenie nevyžaduje, aby zmluva o úvere obsahovala presné vymedzenie vnútornej skladby jednotlivých splátok, to znamená určenie, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky. Účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatvorení zmluvy k dispozícii v číselnom vyjadrení informáciu, aká časť bude v tej ktorej anuitnej splátke (výška ktorej je konštantná) pripadať na istinu, úverový úrok a iné platby.

11. Vychádzajúc z účelu Smernice, právnych záverov vyjadrených v Rozsudku, účelu § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. a čiastkových právnych záverov vyjadrených vyššie dovolací súd uzatvára, že predmetné ustanovenie je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky. Pokiaľ predmetné ustanovenie zákona č. 129/2010 Z. z. hovorí o výške, počte, termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je potrebné ho eurokonformne vykladať tak, že sa tým neustanovuje povinnosť uviesť požadované informácie vo vzťahu ku každej položke (t.j. istine, úrokom a iným poplatkom) osobitne, ale len ich uvedenie v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky a iné poplatky. 30. Vyššie uvedené interpretačné prístupy a právne závery najvyššieho súdu sa vzťahujú na právny stav v čase, ktorý bol rozhodujúci pre posúdenie správnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

12. Treba však uviesť, že zákonom z 12. októbra 2017 č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Č. 48312001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene (medziiným) ustanovenia § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. Mája 2018 slová "a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov" nahrádzajú slovami "frekvenciu splátok a ". V dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery vyjadrené v Rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo - podľa názoru vec prejednávajúceho senátu najvyššieho súdu - možné (a potrebné) preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

13. Tzv. rozčleňovanie splátky je výklad založený na nesprávnom výklade zákona. Podľa rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Pfeiffer (C-397/01 až C-403/01) body 115 a 116 Požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva vyplýva zo systému Zmluvy, ktorá tým umožňuje vnútroštátnemu súdu, aby v rámci svojich právomocí zabezpečil plnú účinnosť práva Spoločenstva pri rozhodovaní o spore (pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. mája 2003, Mau, C-160/01, Zb. s. 1-4791, bod 34). Táto zásada výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Spoločenstva formulovaná v práve Spoločenstva sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (pozri v tomto zmysle rozsudok Carbonari a i., už citovaný, body 49 a 50).

14. Výklad ustanovenia článku 10 ods. 2 písmeno h) smernice 2008/481ES (ktorému by vo vnútroštátnom právnom poriadku Slovenskej republiky malo zodpovedať ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch) podaný Súdny dvorom EÚ znie: Za týchto okolností je potrebné odpovedať na tretiu a štvrtú otázku tak, že článok 10 ods. 2 písm. h) smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum týchto splátok.

15. Ak by zmluva mala obsahovať rozpísanie splátky, potom nevidí žiadny zmysel práva spotrebiteľa požadovať amortizačnú tabuľku podľa § 9 ods. 5 zákona. Na základe uvedeného tvrdí, že súd prvej inštancie svojím rozhodnutím postupoval v rozpore s povinnosťou rešpektovať účinky újijného práva a dospel k nesprávnemu výkladu zákona č. 129/2010 Z. z. V kontexte napádaného rozhodnutia sa potom samotné konanie o predbežnej otázke pred Súdnyh dvorom EÚ vo veci C-42/15 a aj rozhodnutie javia ako zbytočné či bezvýznamné. Na strane druhej, rozhodnutia iných súdov SR súd používa v tejto veci bez opory v zákone na odôvodnenie svojho rozhodnutia.

16. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že uzavretá zmluva je ohľadne uvádzania údajov o RPMN nezrozumiteľná.

17. Rozsudok neobsahuje označenie jediného dôvodu, z ktorého by malo vyplývať, že ktorákolvek zo zmlúv je nezrozumiteľná. Záver súdu sa nejaví ako výsledok zhodnotenia konkrétnych preukázaných skutočností.

18. Zmluva obsahuje: priemernú RPMN, RPMN úveru a RPMN po poskytnutí revolvingu. Uvádzanie každej z uvedených hodnôt je dôsledkom zákonnej povinnosti. Ak by mali platiť závery súdu, tak nezrozumiteľnosť má byť daná už pri dvoch údajoch, čiže pri uvedení priemernej RPMN a RPMN úveru, hoci zo zákona č. 129/2010 Z. z. [§9 ods. 2 písm. j) a písm. y)] vyplýva povinnosť ich uvádzať. Rovnako tiež, s ohľadom na revolvingový charakter, zmluva musí obsahovať aj údaj o RPMN po poskytnutí revolvingu. Záver súdu o nezrozumiteľnosti je paušálnym, bez akéhokoľvek vecného odôvodnenia. Každý údaj RPMN je predsa označený ako "priemerná" RPMN, RPMN "úveru" alebo RPMN "po poskytnutí revolvingu." Záver súdu odporuje aj podanej žalobe, kde žalobca netvrdil a ani počas konania nespochybňoval zrozumiteľnosť uvedených údajov. Súd prvej inštancie teda nemal pre svoje rozhodnutie žiadnu dokázanú skutočnosť.

19. Súd prvej inštancie k vznesenej námietke premlčania uviedol, že žalovaný sa mal obohatiť úmyselne, pretože uvedenie neprimerane vysokej ceny úveru a neuvedenie jednoznačného a zrozumiteľného údaju o RPMN má nasvedčovať jeho minimálne nepriamemu úmyslu získať bezdôvodné obohatenie. Záver súdu je kurióznym už v tom, že súd predpokladá činnosť žalovaného zameranú na dosiahnutie bezdôvodného obohatenia, no v konkrétnosti neuvádza, z čoho nepriamy úmysel získať bezdôvodné obohatenie vyplýva. Súd prvej inštancie zamieňa úmysel získať bezdôvodné obohatenie, a získanie bezdôvodného obohatenia. Podľa komentárovej literatúry V desaťročnej premlčacej dobe sa právo na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí vtedy, keď bezdôvodné obohatenie bolo získané úmyselne. Úmysel (či už priamy alebo nepriamy) musí smerovať k bezdôvodnému obohateniu a musí existovať už v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nestačilo by teda, kedy povinný získal bezdôvodné obohatenie neúmyselne a potom by si ho úmyselne ponechal (Vojčík, P. : Občiansky zákonník - komentár. IURA Edition. 2009).

20. Pokiaľ by mala byť v posudzovanom prípade aplikovaná desaťročná premlčacia doba stanovená v § 107 ods. 2 ObčZ pre prípad získania úmyselného bezdôvodného obohatenia, bolo by preto nutné preukázať existenciu vedomosti žalovaného o tom, že existuje skutočnosť, od ktorej odvodzuje vznik a existenciu bezdôvodného obohatenia. Existencia úmyslu získať bezdôvodného obohatenia nie je daná s eventualitou, že by bezdôvodné obohatenie mohlo vzniknúť. Pre posúdenie "úmyslu" získať bezdôvodné obohatenie nie je podstatné ex post hodnotenie, ale stav v čase vzniku právneho úkonu. V konaní bolo preukázané, že príslušný štátny orgán vykonávajúci kontrolu v oblasti dodržiavania predpisov súvisiacich so spotrebiteľským právom konštatoval dodržanie príslušných zákonných ustanovení. V kontexte tejto kontrolnej činnosti je práve podstatné, že zákonom určený príslušný štátny orgán s potrebnou kompetenciou konštatoval dodržanie zákona. Je preukázané a nesporné, že práve v danom okamihu sa žalovaný oprávnené a dôvodne mohol spoliehať a vychádzať aj na výsledky kontrolnej činnosti, čo je pre hodnotenie otázky "úmysel" získať bezdôvodné obohatenie rozhodujúce.

21. Je nereálnym taký záver, že žalovaný musel vedieť, že musí porušiť právne predpisy. Ide skôr o umelo konštruované tvrdenie, nemajúce oporu v nejakej dokázanej skutočnosti a zameranú na to "zhojenie" zmeškania lehoty pre podanie žaloby. Ďalej poukázal na rozhodnutia KS Banská Bystrica sp. zn. 14Co/530/2015, sp. zn. 14Co/637/2015, sp. zn. 16Co/746/2015 a KS Žilina, sp. zn. 9Co/516/2015. Záver súdu o úmyselnom obohatení je založený na dvoch skutočnostiach. Pokiaľ ide o konštatovanie toho, že RPMN je nezrozumiteľná, tento napáda vyššie. Pokiaľ ide o záver o cene úveru, tak tomuto

záveru odporuje fakt, že pre obdobie od 16.05.2010 do 15.08.2010 bola stanovená ako prípustná výška odplaty (cena úveru) hodnota 76,00 % čo bolo viac ako v zmluve uvedená hodnota. Uvedený údaj stanovilo Ministerstvo financií SR, čo znamená, že je vylúčené vyvodzovanie úmyslu získať bezdôvodné obohatenie v súvislosti s údajom, ktorý určuje štátny orgán ako povolený a maximálne akceptovateľný. Na základe uvedených skutočností žalovaný zastáva názor, že pre podanie odvolania sú dané dôvody aj podľa § 365 ods. 1 písm. 1) a písm. h) Civilného sporového poriadku, pretože súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým záverom a vec nesprávne posúdil aj po právnej stránke. Preto navrhuje, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudok v napádanej časti zmenil, žalobu zamietol a žalovanému priznal právo na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Žalovaný zároveň navrhuje, aby mu odvolací súd priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich zo súdneho poplatku a z náhrady trov právneho zastúpenia.

22. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Uviedla, že v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvoinštančného súdu uvedenými v odôvodnení Rozsudku. Skutkové okolnosti teda jednoznačne preukazujú, že žaloba bola podaná dôvodne a v rámci zachovania premlčacej lehoty. Žalobca zároveň poukazuje na skutočnosť, že v samotnej žalobe, ako aj ostatných podaniach, dával z opatrnosti, v prípade nestotožnenia sa súdu so zachovaním 3 ročnej objektívnej lehoty, do pozornosti súdu skutočnosť, že konanie žalovaného, ako subjektu poskytujúceho úvery v rámci podnikateľskej činnosti, teda subjektu, ktorý má povinnosť postupovať s odbornou starostlivosťou, možno považovať za úmyselné konanie, pri ktorom je potrebná aplikácia 10 ročnej premlčacej doby v zmysle § 107 ods. 2 OZ. Úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor žalobcu možno odvodiť najmä z použitia neprijateľnej zmluvnej podmienky v Zmluve, či určenie neprimerane vysokej ceny úveru. Konanie žalovaného teda nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech opísanými praktikami.

23. Ak žalovaný predložil Formulárovú zmluvu o úvere, ktorej obsahom boli neprimerané úroky a poplatky za poskytnutie finančných prostriedkov, ako aj neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný - dodávateľ musel vedieť, že keď spotrebiteľ splní svoj záväzok v zmysle takejto zmluvnej dokumentácie, žalovaný sa obohatí na úkor spotrebiteľa! Jedine, keď sa spotrebiteľ bráni na súde, prípadne ak je zmluvná dokumentácia podrobená súdnou kontrolou, dodávateľ - žalovaný nenadobudne obohatenie v takom rozsahu v akom by za normálnych okolností nadobudol (ak by spotrebiteľ - žalobca plnil podľa zmluvnej dokumentácie). Je zrejmé, že tak robil žalovaný od samotného vzniku zmluvného vzťahu minimálne s nepriamym úmyslom. Konajúci súd vyhodnotil konanie žalovaného ako neúmyselné a aplikoval trojročnú objektívnu premlčaciu lehotu. Žalobca s týmto názorom súdu nesúhlasí a má za to, že takýto záver je jednoznačne v rozpore so skutkovým stavom. Tak ako uvádza v nasledovnom texte súd prvej inštancie sa vôbec nevysporiadal so skutkovými argumentmi, ktoré preukazujú úmysel žalovaného obohatiť sa na úkor spotrebiteľov. Skutkové okolnosti jednoznačne preukazujú úmyselné bezdôvodné obohatenie (aj keď nepriamo) žalovaného.

24. Medzi žalobcom a žalovaným existoval spotrebiteľský vzťah. Pre spotrebiteľskú zmluvu je charakteristické, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom, ktorým je najčastejšie predávajúci, za zmluvných podmienok, ktoré si vopred určil dodávateľ, pričom spotrebiteľ nemá možnosť tieto podmienky individuálne ovplyvniť. Občiansky zákonník podrobnejšie špecifikuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmlúv a výslovne ustanovuje, že takéto ustanovenia v zmluvách, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné a preto neplatné. Vychádza sa z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a v súlade s poctivým prístupom k podnikaniu. Predpokladá sa, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Poukázala na Rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 17Co/122/2017 zo dňa 12.12.2017. Neprimerané vysoké poplatky za poskytnutie úveru, uplatňovanie pohľadávok nad rozsah prípustný zákonom, dlhodobé ignorovanie právnych predpisov je možné považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi a takúto praktiku si možno ťažko predstaviť len v rovine nedbanlivosti. Aj keby pripustil, že žalovaný nemal priamo úmysel uzavrieť so žalobkyňou zmluvu v snahe získať neoprávnený prospech, ťažko možno uveriť, že nevedel, čo môže spôsobiť takýmto konaním a pre prípad, že sa tak stane, že s tým nebol uzrozumený. Konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti

stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami Občianskeho zákonníka zameranými na ochranu spotrebiteľa. Jeho konanie preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. S ohľadom na okolnosti prípadu možno uzavrieť, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobcu bol daný už od uzatvorenia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil ho na podpis žalobcovi, a teda bol daný aj v čase, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného. So zreteľom na to je správny záver súdu prvej inštancie poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej premlčacej doby.

25. Záver žalobcu poukazujúci na neuplynutie objektívnej 10-ročnej lehoty od poskytnutia plnenia žalobcom nad jeho povinnosť je so zreteľom na všetky okolnosti prípadu správny, v dôsledku čoho je možné takto uplatnený nárok žalobcovi priznať.

26. V tejto súvislosti poukazuje na spravodlivé vyriešenie prípadu, pričom tento ústavný princíp musí mať prednosť aj pred princípom právnej istoty tak, ako to vyslovila aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESĽP“) napr. vo veci *Stagno v. Belgicko a Zehenter v. Rakúsko*. Má za to, že kým nezačne plynúť subjektívna premlčacia doba počas plynutia objektívnej premlčacej doby, nemôže súd prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalovaným. Čo sa týka vznesenej námietky premlčania vo vzťahu k objektívnej premlčacej dobe žalobca poukazuje na to, že žalovaný ako osoba podnikajúca na finančnom trhu má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému poskytuje svoje služby, a preto možno od neho očakávať, že vo vzťahu k nemu sa bude správať poctivo. V predmete činnosti má okrem iného i poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom, teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov. Žalovaný porušil právne predpisy zamerané na ochranu spotrebiteľa jednak úžerníckou výškou odplaty, ako aj tým, že nedodrжал povinnosti ustanovené mu zákonom č. 258/2001 Z. z., keď zmluva o úvere neobsahuje obligatórne náležitosti v zmysle ust. § 4 ods. 2 spomínaného zákona, najmä sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (písm. a), ani uvedenie úroku, v dôsledku čoho žalovaný na úrok ani poplatky v zmluve neuvedené v zmysle ust. § 4 ods. 5 nemá nárok.

27. Konanie žalovaného nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu, minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. V zmysle ust. § 107 ods. 2 OZ (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.12.2011, sp. zn. 7Co/84/2011, tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.1.2013, sp. zn. 2Co/9/2012).

28. Na základe vyššie uvedeného žalobca žiada, aby odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 18.9.2018 sp. zn.: 15C/55/2017 ako vecne správny potvrdil a zaviazal žalovaného nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania.

29. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie proti rozsudku bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (§ 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 367 ods. 3 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné.

30. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 15C/55/2017 bolo zaplatenie istiny 1.156,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z istiny 1.156,68 eur od 4.10.2017 do zaplatenia, to všetko titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

31. Rozsudkom, napadnutým odvolaním, súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni istinu 1.156,68 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.156,68 eur od 4.10.2017 do zaplatenia. Posudzujúc podané odvolanie žalovaného podľa jeho obsahu, predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj v závislom výroku II. o náhrade trov konania.

32. Odvolací súd nemal dôvod nesúhlasiť so záverom súdu prvej inštancie o posúdení predmetného záväzkového vzťahu medzi stranami sporu vzhľadom na jeho povahu ako spotrebiteľského zmluvného

vzťahu (§ 52 OZ) uzavretého podľa ust. § 497 Obch. zák. a zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy. Rovnako správny bol aj postup súdu, ktorým ex offo rešpektujúc princíp ochrany spotrebiteľa skúmal obligatórne náležitosti úverovej zmluvy, vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z.

33. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnenú odvoláciu argumentáciu žalovaného, bolo posúdiť, či prvoinštančný súd dospel k správne právnemu záveru, keď predmetný úver pre chýbajúcu obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, považoval za bezúročný a bez poplatkov, a na vznesenú námietku premĺčania neprihliadol, z ktorého dôvodu žalobe v celom rozsahu vyhovel.

34. V uvedenom prípade bolo namieste aplikovať na predmetný právny vzťah zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý v § 9 ustanovuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V § 9 ods. 2 písm. k) v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy, sa ako obligatórna náležitosť takejto zmluvy uvádza údaj o výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, a zároveň v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) sa ako dôsledok porušenia takejto povinnosti uvádza, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

35. Odvolací súd nepovažoval záver, ku ktorému dospel súd prvej inštancie, za správny. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR, ktorý sa nastolenou otázkou opakovane zaoberal (rozhodnutia NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018, sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, sp. zn. 4Cdo/187/2017 zo dňa 23.04.2018 a pod.), pričom odvolací súd v podrobnostiach odkazuje na dôvody obsiahnuté v týchto rozhodnutiach.

36. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „Smernica“), zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia.

37. Podľa čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza v prípade amortizácie istiny na základe zmluvy o úvere s dobou určitou právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere. V tomto ustanovení Smernice vysvetľuje, že amortizačná tabuľka uvádza splátky, ktoré sa majú zaplatiť a lehoty a podmienky ich úhrady; amortizačná tabuľka obsahuje rozpis každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby úveru a prípadne i dodatočné náklady; ak úroková sadzba nie je fixná alebo sa dodatočné náklady podľa zmluvy o úvere môžu zmeniť, amortizačná tabuľka zrozumiteľne a stručne uvádza, že údaje v nej uvedené budú platné len do najbližšej zmeny úrokovej sadzby úveru alebo dodatočných nákladov v súlade so zmluvou o úvere. Článok 10 ods. 3 Smernice k tomu dodáva, že v prípade uplatnenia článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice veriteľ sprístupní pre spotrebiteľa výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej dĺžky trvania zmluvy o úvere.

38. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej konštatoval, že: čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku), z čl. 10 ods. 2 písm. i) Smernice a čl. 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku), pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky, pokiaľ ide o zmluvy patriace

do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto Smernica neupravuje, ak táto Smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku), čl. 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami, nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

39. Právny poriadok Slovenskej republiky považuje zmluvu o spotrebiteľskom úvere za právny úkon, ktorým sa veriteľ (dodávateľ) zaväzuje poskytnúť dlžníkovi (spotrebiteľovi) peňažné prostriedky v jeho prospech do určitej sumy a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

40. Podľa § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1.

41. V úvode všeobecnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. sa uvádza, že predložený návrh zákona je svojim obsahom úplnou transpozíciou Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a o zrušení Smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku. Uplatňovaním tejto novej úpravy bude slovenský úverový trh zosúladený v rámci vnútorného trhu Spoločenstva. V závere všeobecnej časti Dôvodovej správy sa konštatuje, že predkladaným zákonom je Smernica transponovaná do slovenského právneho poriadku v plnom rozsahu.

42. V Dôvodovej správe k § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. sa zdôrazňuje zásadný význam ochrany spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch, ktorý má mať dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí uvádzať celkovú výšku, menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie (v zmluve musí byť zrozumiteľne uvedené, aká je celková výška a mena poskytnutého spotrebiteľského úveru, prípadne strop, do ktorého spotrebiteľ môže opakovane čerpať finančné prostriedky). Zmluva o spotrebiteľskom úvere musí upravovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný, v akých termínoch, resp. kedy, v akej výške a ako dlho je povinný plniť si povinnosti - splácať istinu, úroky a iné poplatky - vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere).

43. Smernica ako špecifický prameň práva EÚ vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný Smernicou prijatím transpozičných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu Smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia Smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva EÚ transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok Smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákon nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, v opačnom prípade by išlo o výklad contra lege. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným Smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (rozsudok ESD C-212/07).

44. Rozsudok ESD C-42/15 konštatoval, že Smernica bráni členským štátom, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 Smernice. Aj so zreteľom na to sa v praxi všeobecných súdov SR vyskytujú pochybnosti o tom, či textu „zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia“ (čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice) obsahovo zodpovedá text „zmluva o spotrebiteľskom úvere...musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k

jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia“. Ako už bolo uvedené, úmyslom zákonodarcu, ktorý zreteľne vyjadril aj v úvodnej časti Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z., bolo transponovať Smernicu v celom rozsahu. Zámerom zákonodarcu teda bezpochyby nebolo, aby novo prijímané ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. bolo v rozpore s čl. 10 ods. 2 Smernice. To je skutočnosť, na ktorú musí vziať zreteľ vnútroštátny súd pri aplikácii tohto ustanovenia.

45. Eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, je potrebné dospieť k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“, či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Z Dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby toto ustanovenie sprísnilo požiadavku zakotvenú v Smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a aj iné poplatky. Podľa presvedčenia odvolacieho súdu zohľadňujúceho aj účel zákona, ktorý je vyjadrený v Dôvodovej správe, ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. neupravuje požiadavku odlišnú od toho, ako ju vymedzuje čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice.

46. Zákonom č. 279/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa mení a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ust. § 9 ods. 2 písm. i) zákona č. 129/2010 Z. z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1.5.2018 slová „a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok“. V Dôvodovej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnutné so zreteľom na závery vyjadrené v citovanom rozsudku Súdneho dvora. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom.

47. S poukazom na vyššie uvedené právne a teoretické východiská, s odkazom na aktuálnu judikatúru, podľa názoru odvolacieho súdu potom predmetná úverová zmluva obsahuje obligatórnu náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a záver súdu prvej inštancie o tom, že predmetný úver sa považuje v dôsledku absencie tohto údajá za bezúročný a bez poplatkov podľa § 11 ods. 1 písm. a) cit. zákona, nie je opodstatnený a dôvodný.

48. Nejasným a nesprávnym bolo aj posúdenie RPMN ako zmätočnej, keďže zmluva o úvere mala uvedené tri výšky RPMN. Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžaduje v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. j) uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov a podľa písm. y) uvedenie priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnej k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenej podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Preto záver súdu prvej inštancie bol z tohto pohľadu nesprávny, hoci z priložených listinných dôkazov nie je zrejmé, či boli dodržané ďalšie podmienky v zmysle vyššie uvedeného zákona ako napr. uvedenie všetkých predpokladov použitých na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorých absencia spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. V ďalšom odvolací súd poukazuje na tú skutočnosť, že podľa tvrdenia žalobkyne tejto v zmysle zmluvy bolo v skutočnosti vyplatených 950,15 eur, hoci v zmysle zmluvy je uvedená výška úveru 1.110 eur, z ktorého dôvodu je nesprávne vypočítaná úroková sadzba a RPMN, nakoľko boli vypočítané zo sumy 1.110 eur, avšak úver bol poskytnutý len v sume 950,15 eur, čím by sa podstatne navýšila RPMN, ako aj úroková sadzba. Žalovaný zúčtoval príslušný poplatok za danú službu žalobcovi tým spôsobom, že mu úver vyplatil už krátený o uvedený poplatok, pričom poplatok zahrnul do celkovej sumy poskytnutého

úveru. Takýto spôsob určenia celkovej výšky úveru a v nadväznosti na to následného určenia RPMN z takejto výšky úveru bol v rozpore so zák. č. 129/2010 Z. z., aj s eurokonformným výkladom príslušných ustanovení Smernice č. 2008/48/ES z 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere.

49. Ako to uviedol ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice, obdobne aj § 2 písm. g) ZoSÚ, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) ZoSÚ obdobne čl. 3 písm. h) Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy „celková výška úveru“ a „celkové náklady spotrebiteľa“ spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v súdom prvej inštancie citovanom rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6S/21/2013.

50. Vzhľadom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej boli zahrnuté aj administratívne poplatky, ktoré si žalovaný od žalobcu ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie preto v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobkyňou, na strane žalovaného ako veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia.

51. Ďalšou právnou otázkou zostalo posúdenie premlčania, nakoľko žalovaný vzniesol námietku premlčania a súd prvej inštancie ju považoval za nedôvodnú.

52. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

53. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

54. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby

vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (por. rozsudok NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

55. Argumentácia žalobkyne, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej úkor došlo úmyselne, neobsahuje jednoznačné skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojité kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodíť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskoršie s ňou.

56. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje, a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzrozmeneý. Podľa stupňa vôľovej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzrozmeneý.

57. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného sa odvolací súd nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa vzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyne obohacoval úmyselne. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného bola úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí, nie je však možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť na úkor žalobkyne. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv, ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozmeneý, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyňa dostatočným spôsobom nepreukázala, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami.

58. Odvolaciemu súdu sú okrem iného známe aj rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/9/2012 z 12.1.2013, sp. zn. 3Co/41/2012 z 6.3.2013, v ktorých súd judikoval úmysel nebankového subjektu obohatiť sa pre neuvedenie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na druhej strane je potrebné poukázať na odlišné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/63/2015 z 27.4.2016, sp. zn. 13Co/58/2015 z 15.3.2016, sp. zn. 13Co/567/2015, sp. zn. 17Co/847/2014 z 16.9.2015, sp. zn. 17Co/376/2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/203/2015 z 28.6.2016, sp. zn. 10Co/206/2013 z 7.1.2015, sp. zn. 24Co/632/2015 z 29.6.2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/113/2016 z 16.3.2017, v ktorých súdy prijali záver o nedôvodnosti aplikácie 10-ročnej premlčacej doby.

59. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 238/2017, v ktorom najvyšší súd preskúmaval záver súdu prvej inštancie, že žalovaný ako nebankový subjekt, ktorý dlhodobo vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania úverov je povinný poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie úverov a použitie neprijateľných zmluvných podmienok v zmluvách. Úmysel žalovaného vyhodnotil ako nepriamy úmysel, pretože uvedenie podmienok v zmluve neurčitým a nezrozumiteľným spôsobom bolo zo strany žalovaného zámerné za účelom získania bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. Najvyšší súd uzavrel, že občianske právo nedefinuje pojem zavinenia a pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie je založené na dvoch zložkách, a to vedomostnej a vôľovej zložke. Pri úmyselnom zavinení je zastúpená tak vedomostná, ako aj vôľová zložka. Pri nedbanlivosti je daná len vedomostná zložka. Definícia úmyselného zavinenia je obsiahnutá v ustanovení § 15 Trestného zákona. Priamym úmyslom (dolus directus) sa v zmysle § 15 písmeno a/ Trestného zákona rozumie to, keď páchatel' chcel spôsobom uvedeným v (trestnom) zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený trestným zákonom. Vedomostná zložka však nie je v tomto ustanovení riešená výslovne (ako pri nepriamom úmysle). Uvedené ustanovenie ale predpokladá, že ak chcel páchatel' porušiť alebo ohroziť chránený záujem, musel vedieť aj o tom, že bude konať protiprávne. Iná situácia však nastáva pri nepriamom úmysle (dolus indirectus). V tomto prípade páchatel' vie (vedomostná zložka), že svojím konaním ohrozí záujem chránený trestným zákonom avšak pre prípad, že sa tak stane, je s tým uzročený (vôľová zložka). Z toho vyplýva, že páchatel' priamo nechce záujem ohroziť alebo porušiť, ale je uzročený s tým, že sa tak môže stať. Z civilnoprávneho hľadiska pri bezdôvodnom obohatení nie je možné pri zavinení hovoriť o páchatel'ovi a o porušení alebo ohrození záujmov chránených Trestným zákonom. Analogicky sa tu však jedná o úmyselné získanie neoprávneného majetkového prospechu, ktorý v tomto prípade predstavuje úmyselné bezdôvodné obohatenie jedného subjektu na úkor druhého subjektu.

60. Vo veci preskúmvanej dovolacím súdom odvolací súd posúdil bezdôvodné obohatenie žalovaného ako úmyselné, pričom konštatoval nepriamy úmysel žalovaného získať majetkový prospech bez právneho dôvodu na úkor žalobkyne. Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu možno vyvodit', že uvedený nepriamy úmysel žalovaného je daný určitými faktormi a okolnosťami, ktoré spočívajú v profesionálnosti a odbornosti žalovaného, v dlhoročnom pôsobení žalovaného na finančnom trhu v oblasti poskytovania úverov a pôžičiek, v úmysle žalovaného dosiahnuť zisk dojednaním nekorektných úrokov a odplaty a taktiež v množstve súdnych sporov nebankových subjektov so spotrebiteľmi. Dovolací súd konštatuje, že samotné všeobecné skutočnosti (fakty) o profesionálnom podnikateľskom postavení nebankových subjektov v oblasti poskytovania úverov a doterajšia súdna prax týkajúca sa ochrany spotrebiteľov v obdobných prípadoch samé o sebe nemôžu bez ďalšieho zakladať nepriamy úmysel nebankového subjektu (veriteľa). Ako už bolo vyššie uvedené, v predmetnom prípade je nutné dôsledne skúmať vôľovú a vedomostnú zložku zavinenia aplikujúc analógiu podľa trestného práva hmotného pri právnom posúdení formy zavinenia, a to s dôrazom na čas konania protiprávneho úkonu, resp. získania neoprávneného majetkového prospechu. Pri bezdôvodnom obohatení je preto dôležité zistiť, kedy k obohateniu došlo z objektívneho hľadiska a v tom čase preukázať úmysel veriteľa, resp. jeho zavinenie, aby bolo možné jednoznačne posúdiť, či je potrebné aplikovať 3-ročnú alebo 10-ročnú premlčaciu lehotu. Dôkazné bremeno zaťažuje žalobcu, žalobca musí preukázať, že v čase kedy došlo k obohateniu, mal žalovaný úmysel získať majetkový prospech na jeho úkor. V prípade nepreukázania úmyslu žalovaného (vedomostnej aj vôľovej zložky úmyslu) musí byť aplikovaná všeobecná trojročná objektívna lehota. Zároveň dovolací súd podotkol, že v prípade, ak nebankový subjekt (veriteľ) koná nekorektné a neuvedie do úverovej zmluvy všetky zákonom predpísané údaje, je toto jeho konanie zo zákona sankcionované tým, že zmluva sa stáva bezúročnou a bezpoplatkovou. Čo v podstate znamená, že spotrebiteľ je povinný zaplatiť veriteľovi len samotnú istinu úveru (pôžičky). Táto skutočnosť má preto za následok automatickú neplatnosť tých častí zmluvy, ktoré sa týkajú práve odplaty a úrokov za poskytnutý úver. Dovolací súd preto konštatuje, že právny záver odvolacieho súdu ohľadne toho, že samotný fakt, že nebankový subjekt poskytujúci úver spotrebiteľovi je v postavení profesionálneho podnikateľa vo všeobecnosti bez ďalšieho nemôže zakladať úmysel tohto nebankového subjektu bezdôvodne sa obohatiť na úkor spotrebiteľa.

61. Vzhľadom na podstatu argumentácie žalobkyne, ktorá žiadala aplikovať 10-ročnú premlčaciu dobu s poukazom na to, že konanie žalovaného pri uzatváraní zmluvy nebolo súladné s dobrými mravmi, žalovaný nerešpektoval povinnosti stanovené zákonom o spotrebiteľských úveroch a ustanoveniami OZ zameranými na ochranu spotrebiteľa, že úmysel žalovaného bezdôvodne sa obohatiť na úkor žalobkyne

bol daný už od uzavretia zmluvy, ktorej návrh koncipoval žalovaný a predložil jej ho na podpis, ide o všeobecný argument ohľadne uzatvárania spotrebiteľských zmlúv so spotrebiteľmi, ktoré neobsahovali obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho sa zmluvy o úvere považujú za bezúročné a bez poplatkov, je táto právne irelevantná vo vzťahu k preukázaniu existencie úmyslu žalovaného sa bezdôvodne obohatiť. Pri úmyselnom obohatení sa musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel, a to či už priamy alebo nepriamy smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje ani, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Takéto úmyselné konanie musí byť posudzované na každom jednotlivom, konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzatvorenia konkrétnej úverovej zmluvy. Zmluva o úvere, uzatvorená medzi žalobkyňou a žalovaným sa riadila od počiatku právnym režimom Obchodného zákonníka a to konkrétne v zmysle § 497 a nasl.. Je nesporný záujem veriteľa získať za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov, čo však nepreukazuje úmysel získať bezdôvodné obohatenie. Žalovaný skutočne požadoval za poskytnutie peňažných prostriedkov odplatu vo forme úrokov za poskytnutý úver, keďže je to činnosť, ktorou sa žalovaný v čase uzatvorenia zmlúv o úvere zaoberal a na ktorú mal oprávnenie, nakoľko žalovaný mal v predmete podnikania aj poskytovanie úverov z vlastných zdrojov, čo medzi stranami sporu sporné nebolo. Táto skutočnosť však nedokazuje úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie.

62. Z týchto dôvodov bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle § 107 ods. 2 OZ rozhodujúce faktické získanie bezdôvodného obohatenia, pričom v tomto prípade ide o splátky, ktorými žalobkyňa ako dlžníka zaplatila žalovanému ako veriteľovi viac, ako len vrátila prijaté plnenia istiny úveru.

63. Nesprávnym právnym posúdením sa rozumie subsumovanie skutkového stavu pod normu hmotného práva alebo procesného práva, ktorá v hypotéze nemá také predpoklady, aké vyplývajú zo zisteného skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie veci konkrétne spočíva v tom, že súd použil nesprávnu právnu normu, alebo síce aplikoval správnu právnu normu, ale ju nesprávne interpretoval, a napokon právnu normu síce správne vyložil, ale na zistený skutkový stav ju nesprávne aplikoval.

64. Odvolaciemu súdu z vyššie uvedených dôvodov neostávalo iné, než v záujme zachovania práva strán sporu na riadny dvojinštančný proces so všetkými jeho atribútmi (zahŕňajúci vykonávanie základného dokazovania, dostatočné právne posúdenie veci a vypracovanie rozhodnutia s odôvodnením zodpovedajúcim úprave v § 220 ods. 2 CSP) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a podľa odseku 2 rovnakého paragrafu i zákona, vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

65. Úlohou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť zmluvu o úvere s ohľadom na vyššie uvedené, na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a posúdiť nárok žalobkyne na vrátenie žalovanej sumy.

66. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a s akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, príp. prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami účastníkov.

67. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného i odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

68. Senát odvolacieho súdu tento rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).